

Projektowanie aplikacji ASP.NET

Wykłady 06-07/15

ASP.NET Autentykacja, autoryzacja

Wiktor Zychła 2018/2019

Spis treści

1	Wprowadzenie	2
2	Autentykacja, autoryzacja	3
2.1	Autentykacja 302.....	3
2.2	Autentykacja 401.....	4
3	Model dostawców (Provider Model).....	5
4	Uwierzytelnianie federacyjne, protokoły Single Sign-on.....	7
4.1	Protokół WS-Federation	7
4.2	Protokół OAuth2.....	8
4.3	Przykład	9

1 Wprowadzenie

Autentykacja = proces rozpoznania tożsamości użytkownika

Autoryzacja = proces decyzyjny w którym użytkownikowi przyznaje się dostęp do zasobów lub zabrania się dostępu do zasobów

W praktyce, upraszczając, można powiedzieć że autentykacja jest *jakoś* związana z logowaniem, natomiast autoryzacja pozwala sterować dostępem do zasobów (np. „brak dostępu dla niezalogowanych” lub „dostęp tylko dla użytkowników w roli administratorzy” itp.)

2 Autentykacja, autoryzacja

Są dwa podstawowe typy autentykacji

- Oparte o status 401, wbudowane w protokół HTTP
- Oparte o status 302, związane z przekierowaniem na dodatkowy zasób ustalający tożsamość użytkownika (np. stronę logowania)
  - 302 do strony w ramach tej samej witryny, z możliwością współdzielenia stanu (np. ciastka)
  - 302 do strony w ramach innej witryny bez możliwości współdzielenia stanu

Od strony kodu, w aplikacji, pomysł na uwierzytelnianie żądania polega na skojarzeniu z żądaniem obiektu typu **IPrincipal** który reprezentuje użytkownika – właściciela bieżącego żądania. Obiekt ten może reprezentować użytkownika nie mającego odpowiednika w systemie operacyjnym, dzięki czemu możliwe jest tworzenie aplikacji z *wirtualnymi* rejestrami użytkowników (na przykład przechowywanymi w bazie danych). Taki **IPrincipal** skojarzony z żądaniem jest więc czymś zupełnie innym niż tożsamość użytkownika – właściciela procesu wykonującego kod po stronie serwera.

Pozyskanie tożsamości właściciela procesu:

```
var user = System.Security.Principal.WindowsIdentity.GetCurrent().Name;
```

Pozyskanie wirtualnego użytkownika – właściciela bieżącego żądania

```
var principal = HttpContext.Current.User;
```

W domyślnej aplikacji, w której nie skonfigurowano żadnego uwierzytelniania:

- Właściciel procesu zawsze jest niepusty (każdy proces w systemie ma właściciela) – jest to konto ustawione na serwerze aplikacyjnym jako właściciel procesu
- Właściciel bieżącego żądania jest pusty – żadna logika nie wymaga od użytkowników bycia „zalogowanym”

2.1 Autentykacja 302

Najprostsza poprawnie zrealizowana autentykacja typu „przekierowanie 302” opiera się na podtrzymywaniu stanu sesji zalogowanego użytkownika w **ciastku**. Za wydawanie i kontrolę ciastka odpowiada **moduł autentykacji**, może to być wbudowany moduł **FormsAuthenticationModule**. Ciastka powinny być szyfrowane/podpisane, aby uniemożliwić sfałszowanie ich zawartości po stronie przeglądarki.

Konfiguracja modułu Forms w potoku przetwarzania wymaga wyłącznie sekcji **authentication** w pliku konfiguracyjnym. Dodatkowo, wymagane są reguły autoryzacji aby moduł mógł wymusić przekierowanie nieautoryzowanego żądania do strony logowania.

```
<system.web>  
<authentication mode="Forms" >
```

```
<forms loginUrl="LoginPage.aspx" defaultUrl="WebForm1.aspx" />
</authentication>
<authorization>
  <deny users="?" />
  <allow users="*" />
</authorization>
```

Moduł **FormsAuthentication** pozwala na

- Automatyczne wydanie ciastka zalogowanemu użytkownikowi i przekierowanie na stronę wskazywaną na stronie logowania przez parametr **ReturnUrl**

```
string username;
FormsAuthentication.RedirectFromLoginPage(username, false);
```

- Pełną kontrolę nad ważnością sesji zapisanej w ciastku autentykacji

```
FormsAuthenticationTicket ticket = new FormsAuthenticationTicket(
    1, username,
    DateTime.Now, DateTime.Now.AddMinutes(20),
    false, string.Empty);

HttpCookie cookie = new HttpCookie(FormsAuthentication.FormsCookieName);
cookie.Value = FormsAuthentication.Encrypt(ticket);

HttpContext.Current.Response.AppendCookie(cookie);
```

2.2 Autentykacja 401

Autentykacja zintegrowana wymaga przełączenia trybu autentykacji w pliku konfiguracyjnym na **Windows**

```
<system.web>
  <authentication mode="Windows" />
  <authorization>
    <deny users="?" />
    <allow users="*" />
  </authorization>
```

W tym trybie sesja użytkownika nie jest podtrzymywana ciastkami i zależy od jednego z obsługiwanych przez przeglądarki protokołów. W szczególności:

- Dla protokołu [NTLM](#) sesja negocjowana jest „per połączenie” (per socket)
- Dla protokołu [Kerberos](#) sesja podtrzymywana jest w nagłówku **Authorization**

3 Model dostawców (Provider Model)

W celu oddzielenia warstwy aplikacji odpowiadającej za techniczną stronę autentykacji (302/401) od samego procesu uwierzytelniania, zaproponowano tzw. model dostawców ([Provider Model](#)), w którym elementy aplikacji odpowiedzialne za

- Uwierzytelnianie
- Autoryzację
- Ale też - zarządzanie sesją, itd.

mają swoje abstrakcje (klasy abstrakcyjne) a zadaniem programisty jest dostarczenie implementacji, np.:

```
public class MyMembershipProvider : MembershipProvider
{
    public MyMembershipProvider()
    {
    }

    ...

    public override bool ValidateUser(string username, string password)
    {
        if (username == password)
            return true;

        return false;
    }
}
```

dla autentykacji oraz

```
public class MyRoleProvider : RoleProvider
{
    public MyRoleProvider()
    {
    }

    ...

    public override string[] GetRolesForUser(string username)
    {
        return new string[] { username };
    }
}
```

Rejestracja dostawców wymaga wyłącznie odpowiedniej konfiguracji:

```
<membership defaultProvider="MyMembershipProvider">
  <providers>
    <add name="MyMembershipProvider" type="MyMembershipProvider"/>
  </providers>
</membership>
<roleManager enabled="true" defaultProvider="MyRoleProvider">
  <providers>
```

```
<add name="MyRoleProvider" type="MyRoleProvider"/>
</providers>
</roleManager>
```

i od tego momentu możliwe jest posługiwanie się w aplikacji fasadami odpowiadającymi dostawcom, np.: [Membership](#), czy [Roles](#).

Autoryzacja w modelu RBS (Role-based Security) możliwa jest na trzy sposoby:

1. Zapamiętanie w ciastku Forms wyłącznie nazwy użytkownika, odczytywanie ról za każdym żądaniem
2. Zapamiętanie w ciastku Forms ról w sekcji UserData
3. Zapamiętanie ról w dodatkowym ciastku (wymaga ustawienia wartości **true** atrybutu **cacheRolesInCookie** węzła **roleManager**)

4 Uwierzytelnianie federacyjne, protokoły Single Sign-on

Uwierzytelnianie za pomocą zewnętrznego dostawcy możliwe jest wyłącznie przy zapewnieniu bezpieczeństwa, w szczególności braku możliwości oszukania przepływu kontroli między dwoma różnymi aplikacjami przez użytkownika.

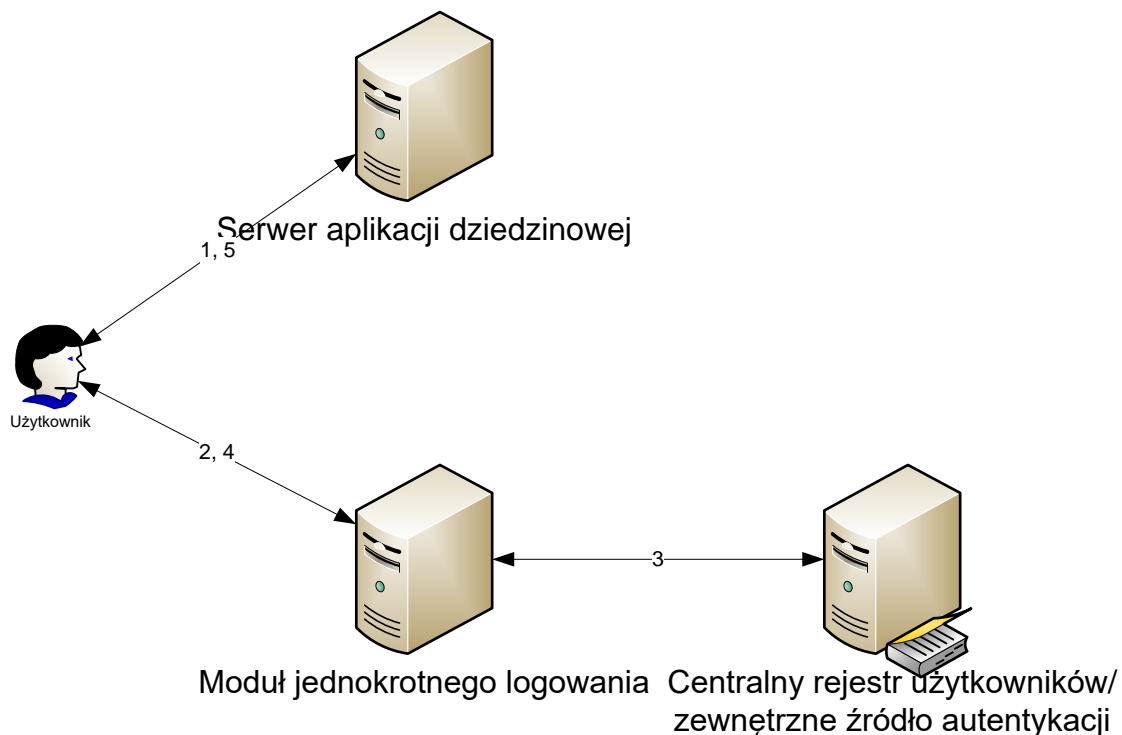
Z tego powodu współcześnie korzysta się z tzw. protokołów SSO, np.:

- protokół **passive WS-Federation**, który definiuje przepływ komunikatów dla klienta pasywnego (przeglądarka internetowa) i umożliwia uzyskanie poświadczonej przez serwer informacji o tożsamości użytkownika i jego przynależności do ról (tu: grup zabezpieczeń). Protokół należy do rodziny WS-* i jest uznanym, przyjętym powszechnie w przemyśle rozwiązaniem, dla którego istnieją gotowe implementacje części klienckich i serwerowych dla różnych platform technologicznych – w przypadku systemu heterogenicznego jest to duża zaleta, otwierająca perspektywę łatwej rozbudowy systemu o kolejne moduły w przyszłości.
- Protokół **OAuth2/OpenID Connect**, szeroko implementowany przez dostawców usług społecznościowych

Na potrzeby każdego wdrożenia systemu identyfikuje się podsystem nazywany dalej **modułem jednokrotnego logowania**, który w nomenklaturze technicznej jest dostawcą tożsamości (security token service, identity provider) protokołu pojedynczego logowania.

4.1 Protokół WS-Federation

Rysunek 1 przedstawia schemat poświadczania tożsamości przy wykorzystaniu WS-Federation i modułu jednokrotnego logowania.

Rysunek 1 Poświadczanie tożsamości przy wykorzystaniu WS-Federation i dostawcy tożsamości

Poszczególne kroki protokołu przedstawiają się następująco:

1. Użytkownik kieruje żądanie do wybranego serwera aplikacji obsługującego jeden z modułów systemu
2. Jeśli moduł do tej pory nie przeprowadził autentykacji tego użytkownika, za pośrednictwem przeglądarki kierowane jest żądanie wydania informacji o użytkowniku do serwera modułu jednokrotnego logowania
3. Serwer jednokrotnego logowania poświadcza tożsamość użytkownika, samodzielnie lub delegując autentykację dalej, do zaufanego dostawcy.
4. Serwer jednokrotnego logowania tworzy tzw. *token bezpieczeństwa* użytkownika zgodny ze standardem SAML, zawierający atrybuty opisujące użytkownika (**nazwa logowania, imię, nazwisko, unikalny identyfikator, adres e-mail i przynależność do grup zabezpieczeń**).
5. Serwer jednokrotnego logowania **podpisuje** token bezpieczeństwa, uniemożliwiając w ten sposób jego zafalszowanie i poświadczając jego wiarygodność i za pośrednictwem przeglądarki odsyła informację do właściwego serwera aplikacji. Token bezpieczeństwa (właściwie: token SAML) ma postać dokumentu XML.
6. Serwer aplikacji waliduje integralność przedstawionego tokenu bezpieczeństwa i przydziela użytkownikowi dostęp do właściwych zasobów w ramach zawartej w tokenie bezpieczeństwa informacji o przynależności użytkownika do grup zabezpieczeń

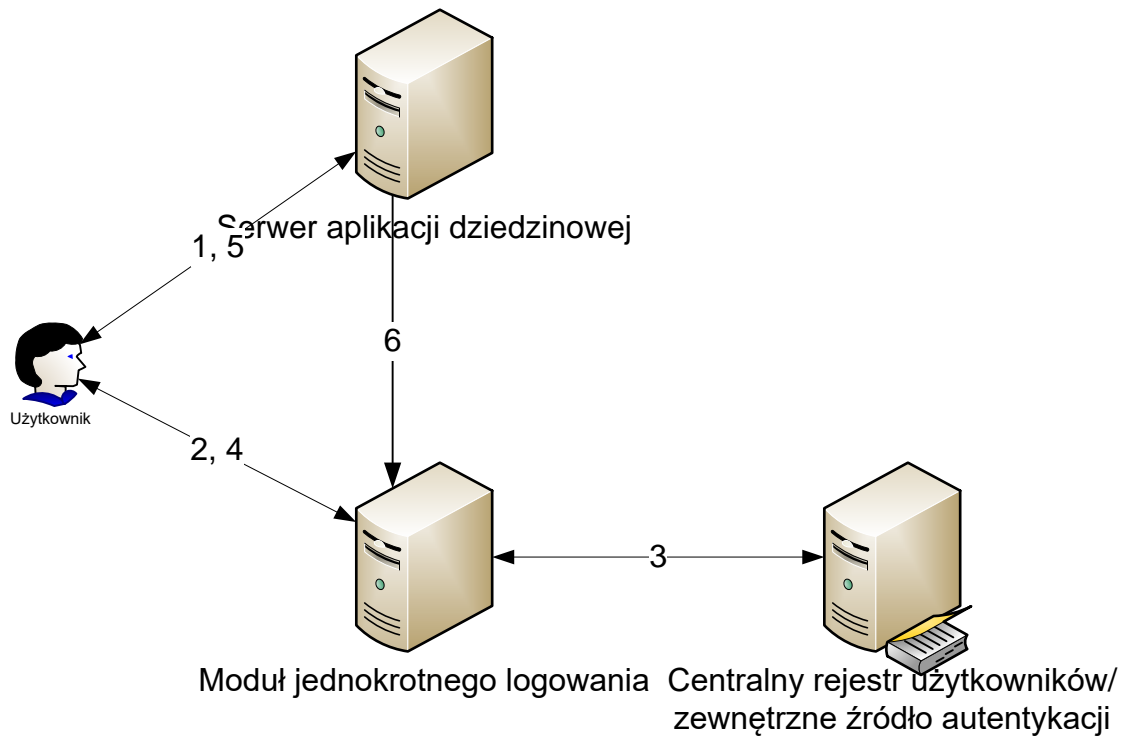
Szczegółowa dokumentacja techniczna protokołu autentykacji WS-Federation, zawartości i sposobu interpretacji tokenów SAML są publicznie dostępne i nie zostaną dołączone do niniejszego opracowania.

Należy zwrócić uwagę, że jedną z pożądanych właściwości specyfikacji WS-Federation jest obsługa scenariusza Single Sign-out, czyli możliwość wylogowania się użytkownika z całego środowiska aplikacyjnego przez jeden wspólny odnośnik. Technicznie realizowane jest to następująco – podczas autentykacji użytkowników na potrzeby konkretnych aplikacji (krok 3) serwer jednokrotnego logowania w sesji użytkownika zapamiętuje odnośniki do tych aplikacji. W ten sposób w każdym momencie serwer jednokrotnego logowania wie do których aplikacji użytkownik jest zalogowany za jego pośrednictwem. Wylogowanie sprowadza się do wygenerowania spreparowanej strony z odnośnikami do poszczególnych aplikacji z dołączonym specjalnym parametrem, który dla aplikacji jest równoznaczny z poleceniem wylogowania się.

4.2 Protokół OAuth2

Rysunek 2 przedstawia schemat poświadczania tożsamości przy wykorzystaniu OAuth2 i modułu jednokrotnego logowania.

Rysunek 2 Poświadczenie tożsamości przy wykorzystaniu OAuth2 i dostawcy tożsamości

Poszczególne kroki protokołu przedstawiają się następująco:

1. Użytkownik kieruje żądanie do wybranego serwera aplikacji obsługującego jeden z modułów systemu
2. Jeśli moduł do tej pory nie przeprowadził autentykacji tego użytkownika, za pośrednictwem przeglądarki kierowane jest żądanie wydania informacji o użytkowniku do serwera modułu jednokrotnego logowania
3. Serwer jednokrotnego logowania poświadcza tożsamość użytkownika, samodzielnie lub delegując autentykację dalej, do zaufanego dostawcy.
4. Serwer jednokrotnego logowania tworzy tzw. *jednokrotny kod bezpieczeństwa*
5. Serwer aplikacji zamienia jednokrotny kod bezpieczeństwa na tzw. *token bezpieczeństwa*, którego następnie używa do uzyskania informacji o użytkowniku (**nazwa logowania, imię, nazwisko, unikalny identyfikator, adres e-mail i przynależność do grup zabezpieczeń**) w module jednokrotnego logowania

4.3 Przykład

W trakcie wykładu zobaczymy [przykład](#) użycia dostawcy (Google) do wykonania integracji logowania za pomocą protokołu OAuth2 i biblioteki **DotnetOpenAuth**.

```
public class GoogleClient : WebServerClient
{
    private static readonly AuthorizationServerDescription GoogleDescription =
        new AuthorizationServerDescription
        {
            TokenEndpoint = new Uri( "https://accounts.google.com/o/oauth2/token" ),
            AuthorizationEndpoint = new Uri( "https://accounts.google.com/o/oauth2/auth" ),
            ProtocolVersion = ProtocolVersion.V20,
        }
}
```

```

};

public const string ProfileEndpoint =
"https://www.googleapis.com/plus/v1/people/me/openIdConnect";

public const string OpenId      = "openid";
public const string ProfileScope = "profile";
public const string EmailScope  = "email";

public GoogleClient()
    : base( GoogleDescription )
{
}

public class GoogleProfileAPI
{
    public string email { get; set; }
    public string given name { get; set; }
    public string family name { get; set; }

    private static DataContractJsonSerializer jsonSerializer =
        new DataContractJsonSerializer( typeof( GoogleProfileAPI ) );

    public static GoogleProfileAPI Deserialize( Stream jsonStream )
    {
        try
        {
            if ( jsonStream == null )
            {
                throw new ArgumentNullException( "jsonStream" );
            }

            return (GoogleProfileAPI)jsonSerializer.ReadObject( jsonStream );
        }
        catch ( Exception ex )
        {
            return new GoogleProfileAPI();
        }
    }
}

public class MyAuthorizationTracker : IClientAuthorizationTracker
{
    public IAuthorizationState GetAuthorizationState(
        Uri callbackUrl,
        string clientState )
    {
        return new AuthorizationState
        {
            Callback = new Uri( callbackUrl.GetLeftPart( UriPartial.Path ) )
        };
    }
}

```

Sam przepływ autentykacji wymaga modyfikacji kodu strony logowania, gdzie odbywa się delegowanie uwierzytelnienia

```
protected void Page_Load( object sender, EventArgs e )
{
    IAuthorizationState authorization = gClient.ProcessUserAuthorization();
    // Is this a response from the Identity Provider
    if ( authorization == null )
    {
        // no

        // Google will redirect back here
        Uri uri = new Uri( "http://localhost:62889/LoginPage.aspx" );
        // Kick off authorization request with OAuth2 scopes
        gClient.RequestUserAuthorization( returnTo: uri,
            scope: new[] { GoogleClient.OpenId, GoogleClient.ProfileScope,
                GoogleClient.EmailScope } );
    }
    else
    {
        // yes

        var request = WebRequest.Create( GoogleClient.ProfileEndpoint );
        // add an OAuth2 authorization header
        // if you get 403 here, turn ON Google+ API on your app settings page
        request.Headers.Add(
            HttpRequestHeader.Authorization,
            string.Format( "Bearer {0}", Uri.EscapeDataString( authorization.AccessToken )
        ) );

        // Go to the profile API
        using ( var response = request.GetResponse() )
        {
            using ( var responseStream = response.GetResponseStream() )
            {
                var profile = GoogleProfileAPI.Deserialize( responseStream );
                if ( profile != null &&
                    !string.IsNullOrEmpty( profile.email ) )
                    FormsAuthentication.RedirectFromLoginPage( profile.email, false );
            }
        }
    }
}

public readonly GoogleClient gClient = new GoogleClient
{
    AuthorizationTracker = new MyAuthorizationTracker(),
    ClientIdentifier = "my client id",
    ClientCredentialApplicator = ClientCredentialApplicator.PostParameter( "my client
secret" )
};
```